אהראשון בראש וברגל הראש בימינו וחוממו

ב) ומנחות נב.ז. ג) ושבת נד.ז, ד) שהלים

ע"שן, ז) ןברכות כח. וש"נן, ח) ולעיל

כט. שבת קב: וש"כן, ט) ולפונית

כפ. שבת קב: חש"כן, ט) [בפורית מערכית], י) [יומח סב:], כ) [במדבר ז], ל) [יוקרא בנן, מ) [ולסדרם רש"ש], () (למערכה במודח הכבש חש"ש], (ב) [יוקרא בן, ע) [ל: ד"ה על טבעת], (ב) אולי נ"ל שהיה אוסו אמרכל ממונה (ב)

על ב' דברים שהיתה די לו להיות עסוה

פנט זבר חחד נבדרים גזבר חחד נבד, ל) הדבר תמוה דהא לפי אוקימתא דרבא כאן נמי קשה סתמא אסתמא דבמשנה

קמא אמר דה׳ היו ובמשנה ד׳ אמרו ז׳

ל"ע, ק) נ"ל של"ל ואיירי מתניתין

רשקלים בשאר הקרבים והא דאמרינו

ם [מנחומ נכ.], מי [שבמ נו .], זי שנ ש"ו מ"ד, ה' [לדברי המפרש תיבח : אינו], ו' [מנחות לט: שקלים פ"יו נ

מ א מיי׳ פ״ו מהלכות הקרבנות הל' יא: י ב מיי' שם הל' יב: יא ג מיי שם הלי יג: יא ג מיי שם הלי יג: יב ד מיי שם הלי יד: יג ה מיי שם הלי טו:

יג ה מיי שם הלי טו:

ונ ה מיי שם הלי טו:

מו ז מיי שם הלי דן [ופיז מהלי

מו ז מיי שם הלי דן [ופיז מהלי

מודים ממידין ומוספין הל"גן:

מו ח מיי פ"ו מהלי ממידין

ומוספין הל' ד: ז ט מיי׳ פ״א שם הלכה י:

יו ט תייי פית שם הנכה י: יח י תייי פית ההלכות בית הבחירה הלכה יד: יש כ תייי פייצ שם הלכה טו: כ ל תייי פייצ שם הלכה טו: בא מ מיי שם הלי יב:

שימה מקובצת

א] אלבעותיו ובית שחיטתו: ב] נמי אן מפכטוניי ובית שחיטתו. בן נתי בחוטא דדהבא מיבת בהולא נמחק: גן מנן המם עשרה כך גרים ר"ש: דן ב' במערב הכבש אחד מיבת של נמחק: הן נוחנין עליו לחם: רן או לוהב תיבת ניעבדו נמחק: ז] קרן לפונית מערבית כו' מיבות מזרה לפונים מסק: ח] בהיכל מניחין על זפונים נמסק: ח] בהיכל מניחין על שולחן של משה: ט] את הבשר ומחממו וממהר לסרוח הס"ד:

פי' הרא"ש הקרקע מראשי הצלעות ונשאר כמין נקב בין ראשי הצלעות: עד שמגיע לשתי ללעות. אותן שנשארו עם הגרה: ב' ללעות. דבוחות מלמעלה הנרכי ב' ננעות. דבוקות מומענה אותן הנשארים עם העוקד: והיא היתה גדולה. לפי שהשדרה עמה: הסמוך לאליה: גפול את הרגל השמאלית. השאר לבדו כשהבהמה השמאלית. השאר לבדו כשהבהמה סיתה תלויה בו: וחרשושו. פיו: התהי ענייט פר יווי בו בוו החדר נתון עליה. לכסות את הדם: בשמאדו. משום דהולכת אברים למונת הוה עבודה דלא מעכב כפרה לכך אין לריכה ימין ולכך מוליך ב' אברים בשמי ידיו ונושא האבר החשוב הגרים בשמי ידיו ונושח החבר החשוב בימין וא' בשמאלו: ובית עורה לחוץ. מקום הסמון לעור הוא לד החוץ כלפי מעלה ותקום החתך על פס ידו: בבוך. קערה כף חרגומו דוכא: וברעים ע"ג. דכמיב והקרב בדיכא: וברעים ע"ג. דכמיב והקרב יהכרעים ירחן במים והקטיר המובחה: מחצי כבש ולמטה. אבל התוכחה: שהצי ככש ונתוסה. חכב לא מחליו ולמעלה פן יטעה ויבא להקטירם קודם שילכו ללשכת הגזית לקרוא ק"ש ולהתפלל. א"נ הרחיקם מו המובח כדי שתהא העלחם למובח תן התוכח כדי שחיה השנחם לתוכח חשובה בעיניהן דאיכא מ"ד דליריכין פיים, והא דאתריען בפרק החליל [דף נד:] בחלבי חמיד שמולחם במזרחו של כבש מחליו של כבש ולמטה ובשל מוספין במערב לפי שבשבת (גס) יש מוספין כמערב נפי שבשבת ונס) יש מוסף והוא עיקר חובת היום היו מסדרין המוסף במערב כלפי שכינה והממיד במודח: ומדחום. כדכמיב על כל קרבעך תקריב מלח: דקרוא את שמע. ולהתפלל ללה קודם מת שמע. ונסתפני רנה קודם הקטרה שיהא קרבן ריז ניחוח: גב' משום צויון קדשים. שכן דרך נושאי טנאים למכור: בחורך והעמים). שכן דרכם לקשור כשמקריבין: א"ב דכפתי בשיראי או בהולא דדהבא. במוטין של זהב משום בדיון קדשים במוטין של זהב משום בדיון קדשים ליכא משום חוקי לדוקי ובייתום מ"ד] ואגב דאמר לעיל משום דכפתי בהולא דרהבא ליכא משום דכפתי בהולא דרהבא ליכא משום רכפתי בסונת דדהכת ניכח משום
בדיון קדשים פריך דליעבד שלמנות
של זהב. ק) אריי מתניתון דשקלים
שמדיחין הקרבים הא דאמריץ
שמדיחין הקרבים בלשכת המדיחין
היינו הכרס: נורגנין האברים. של
קרבין יחיד אבל תמידין ומוספין
קרבין יחיד אבל תמידין ומוספין הכהנים הזוכים באברים מקבלין אותן יסטינים אורכים מתפכין חותן מיד המנחם ומוליכין אותן לכבש ומניחין אותן מחלי כבש ולמטה אבל קרבן יחיד פעמים שכהן אחד מקריב עולה לבדו ומניח את האבירים על השולחן עד שמעלין זה אח"ו: ועד של כסף כלי שרת. אותן ז"ג כלים שהולאו מלשכת הכלים: עד של כסף נותנין לחם הפנים. בכניסתן כשהיו אופין אותן מע"ם היו נותנין אותן

על השולחן עד למחר עד שיסדר

אותו על השולחו בהיכל ולמ"ד

הראשון בראש וברגל. כילד הראש בימינו שהראש קודם לכל האברים דכתיב (ויקרא א) ונתח אותה לנתחיה את ראשו ואת פדרו הילכך הראש בימינו: וחוטמו כנגד זרועו. חוטם הבהמה פונה נגד זרועו ואו קרניו בין אלבעותיו. גב הראש על גב פיסת ידו ובית שחיטה פונה למעלה: והפדר נתוו עליה. לכסות מקום השחיטה

וחהו כבוד של מעלה: רגל של ימין

בשמחלו ובית עורו לחוץ. מקום שמשם

הופשט העור היה כלפי חוץ אל העם ומקום החתך כלפי המוליך והכי שפיר למעבד כדי שלא יראה החתך. ומפרש ביומא (דף כה:) מ"ט סליקא לרגל בהדי רישא דאיכא למ"ד התם דרך ניתוחו היה קרב הראש והרגל וב' ידים ושני וכים עורן לחוץ: הששי ואפילו חביתין: הע' ביין. נסכים רביעית ההין. כל אלו קרבים עם האברים דאין מקריבין עולה בלא

שקריבין בעבור כהן גדול הואיל ומן הפסוק הם קודמין לנסכי חמיד (לריך לנו שאר האברים): הלכו ונסנום מחלי כבש ולמעה. ולא מחלי כבש ולמעלה שלאחר הקטרת הקטורת חוזרין ומוליכין אותן למזבח ואם היו קריבים למזבח לא תראה הולכה הילכך לריך להניחן

של השותן מן דוחה שבת אחר אפייתן מחדרין אותן על השולתן עד שמגיע ומן סידורן: פעדיין בקדש ולא מורידין. בפרק שחי לחם נדף צטו, דרש לה מקרא. שסולקהו משולתן של זהב לא יוירדהו לתח לשולתן של כסף: ספגי שמרמית ומחמם את הבשר ומתקלקל. ודירושלמי פריך והלא לא היה מסריח בשר קודש מעולם ומשני אין מזכירין מעשה נסים כלומר אניסא לא סמכינן: בגגד היום. במקום שיאיר היום: עשרה דברים. משום

דפנות החזה והגרה והעוקן והרגל ואיכא למ"ד דרך עילויא דשומנא היה קרב פי׳ כדרך שהאברים שמנים זה מזה הם קריבים הראש והרגל ושני לפנות החזה והגרה ושני ידים והעוקץ והרגל ובין למ"ד דרך עילויא ובין למ"ד דרך נתוחו אין זה סדר שהרגל קרב עם הרחש שהרי בניתוח שני ידים קודמין ומפרש התם מאי טעמא רגל סליק בהדי רישה הראש כבר פירשתי שהוא קודם וגזירת הכתוב היא ומה טעם רגל עמו משום דרישא נפישי ביה עלמות סלקא רגל בהדיה שהוא כולו בשר והכי שפיר למעלה שתהא בהקטרה עלמות ובשר ואין בשום אבר כ"כ בשר עמו כרגל: השני בב' ידים. האי תנא אזיל בתר איברא דבישרא כלומר בתר גדול האברים שהאברים גדולים זה מזה הם קודמים הילכך ב׳ ידים קודמים שהן גדולות מהעוקץ והרגל: של ימין בימינו ושל שמחל בשמחלו. דרך חשיבותן מוליכין חותן למזבח ובית עורה של כל אחד ואחד לחוץ: הג' בעוקץ וברגל השמאלי העוקץ בימינו והאליה מדולדלה בין אלבעוחיו. היא דבוקה בעוקץ והולכת בין האלבעות וגם אלבע הכבד דבוק בעוקן וגם הצלעות דבוקות בעוקץ. אצבע הכבד וב׳ הכליות עמו הרגל של שמאל כו׳: הרביעי בחוה ובגרה. ובלוחר. החוה בימינו שהוא חשוב יותר והגרה בשמאלו ואלעותיה בין אלבעותיו. והאי דלא פירש ובית עורה לחוץ היינו טעמא דשני ללעותיו מונחין בין אלבעותיו א"כ הוי בית עורה לחוץ אבל גבי דפנות לא פירש לך כלום והיה יכול לישא דפנות על פס ידו לכך פירש בית עורה לחוץ: החמישי בב' דפנות של ימין בקרבים הנחונין בבוך. כף לי מתרגם בוך. ולפי שחין מחוברין יחד לריך ליתנן בכלי וכרעים על גביהם מלמעלה: השביעי בסלס. שלאחר הקטרת אברי תמיד מקטירין מנחתו דהיינו סלת: (³ **חביתי כ"ג.** דאמר ביומא (דף לד.) עולה ומנחהם שם מנחה

מנחה ונסכים. וחביתים אף על פי

כלפי זרועו קרניו בין אצבעותיו יו בית שחימתו מלמעלן והפדר נתון עליה יהרגל של ימין בשמאלו ובית עורן לחוץ יהשני בשתי ידים של ימין בימינו ושל שמאל בשמאלו ובית עורן לחוץ יהשלישי בעוקץ וברגל העוקץ בימינו והאליה מדולדלת בין אצבעותיו ואצבע הכבד ושתי כליות עמו הרגל של שמאל בשמאלו ובית עורן לחוץ יהרביעי בחזה ובגרה החזה בימינו והגרה בשמאלו וצלעותיו בין שני אצבעותיו החחמישי בשתי דפנות של ימין בימינו ושל שמאל בשמאלו ובית עורן לחוץ יהששי בקרבים הנתונים בבזך וכרעים על גביהן מלמעלה יהו' בסולת השמיני בחביתים התשיעי ביין יהלכו ונתנום מחצי כבש ולמטה במערבו ומלחום וירדו "ובאו להן ללשכת הגזית לקרות את שמע: גמ' תנא יד ורגל כעקידת יצחק בן אברהם: לא היו כופתיו את הטלה מאי טעמא רב הוגא ורב חסדא חד אמר ממשום בזיון קדשים וחד אמר משום דמהלך בחוקי העמים מאי בינייהו איכא בינייהו דכפתיה בשיראי אי נמי סבהוצא דדהבא יותנן התם מי שלש עשרה סבהוצא שולחנות היו במקדש שמונה של שיש בבית המטבחיים שעליהם מדיחין את הקרבים יב' חבמערבה של כבש אחר של שיש ואחר של כסף על של שיש נותנין את האברים ועל של כסף כלי שרת יילובאולם שנים מבפנים על פתח הבית אחד של 60 כסף ואחד של זהב על של כסף נותנין ס לחם הפנים בכניסתו ועל של זהב ביציאתו שמעלין בקודש ולא מורידין מואחד של זהב בפנים שעליו לחם הפנים תמיד מכדי יאין עניות במקום עשירות אמאי עבדי דשיש ניעבדו דכסף יו ניעבדו דזהב אמר רב חיננא בשם רבי אסי ורבי אסי בשם רבי שמואל בר רב יצחק מפני שהוא מרתיח: של שחר היה נשחם על קרן ישמורחית צפונית: מנא הני מילי אמר רב חסדא דאמר קרא שנים ליום כנגד היום תניא נמי הכי ישנים ליום כנגד היום אתה אומר נגד היום או אינו אלא חובת היום כשהוא אומר 2את הכבש אחד תעשה בבקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים הרי חובת היום אמור הא מה אני מקיים שנים ליום נגד היום הא

מפום દ્વા מערכה מזכם

לאמלע המזבח ומכאן ומכאן תופס

המזבח ח' אמות לכל לד לאחר שכלה

הכבש שהרי הכבש ט"ז והמזבח ל"ב

נמלא ח' אמות לכל לד ומקום המערכה

במזרח המזבח אלל מזרחו של כבש

ורחב המערכה אינו תופס עד חלי

המובח שהרי התפוח באמלע המובח

נמצא אתה אומר הליכתו למזבח לזרוק

האברים למערכה י לכך נותנים

האברים במערבו של כבש לפנות מקום

הליכתו: ומלחום. דכתיבם) על כל קרבנך

תקריב מלח: ובאו ללשכת הגזית לקרות

את שמע. ולאחר ק"ש יקטירו את

הקטורת והכי נכון הדבר שיתפללו קודם

שיקטירו שום הקטר ויעל קרבנם לריח

ניחוח: גבו׳ מנה יד ורגל. יחד כעקידת

ילחק כו׳: חד אמר משום בזיון קדשים

וחד אמר מפני שהוא מהלך בחוקי

העמים. כשמקריבין זבח לעבודת

כוכבים הן כופתין אותו כך ארבעה

רגלים יחד: ומחי בינייהו. ביו למר

ובין למר אסור לעשות: איכא בינייהו

דכפתיה בשיראי. במילת. משום בזיון

קדשים ליכא משום חוקי העמים איכא:

עשר שולחנות היו במקדש. בעזרה. ב׳

שולחנות שהיו באולם לא חשיב הכא בהדי עשר אלא אותם שהיו בעזרה: ה׳

של שיש בבית המעבחיים. אול הטבעות

בלפון שעליהם מדיחין את הקרביים

וב׳ במערב הכבש וב׳ באולם מבפנים

אלל פתח ההיכל אחד של (ד) כסף וא׳

של זהב: בכניספו. כשמגיעין לפתח

מניחין אותם עליו ועומדין בו לפוש:

ועל של והב ביליחתו. ושם היה מונח

עד שיקטירו הבזיכין. כך מפרש במנחות

בפרק שתי הלחם (דף נט:): שמעלין

בקדש ולה מורידין. כגון בכניסתם

מניחין על של (ס) כסף וכשמגיע בהיכל

ין על של משה שהיה מצופה זהב הרי

עלייה ולא מורידין לפיכך ביציאתו מניחו

על כלי של זהב. ועשר שולחנות היו

עדיין בהיכל שעשה שלמה והא דלא

חשבינהו הכא דלא חשיב אלא

אותן שמניחים עליהם ובאותן של

שלמה לא היו מסדרים כדאמרינן

במנחות פרק שתי הלחם (דף גע.) עשר

שולחנות עשה שלמה ולא היו מסדרים

אלא על של משה כו': מפני שמרתיה.

מן את הלחם ומחממו וממהר להתעפש: שנים ליום נגד היום. נגד

השמש או אינו אלא חובת היום כלומר כל יום ויום תקריבו

שנים כשהוא אומר וכו': כילד תמיד של שחר היה נשחע על

הרו לפונית מערבית על טבעת שניה. כדפרישית במתניתיוע כזה:

להוליך אברים למזבח ולדרום^{מ)} במערכה

דרך מורחית של כבש (ג) שהרי כבש

מערב

מחצי כבש ולמטה שלאחר כך לכשיחזירו ויוליכו או הם או אחרים

תראה הולכה חשובה והכי יפה לעשות שאם קרובים למזבח נראה

כמוקטרים ועוד דפעמים שיקטירם קודם הקטורת הואיל וקרובים הם

כל כך למובח: במערבו. של כבש ולא במורחו שהרי בלכתם למובח

חורה אור השלח

 וְאָמֵרְתָּ לְהֶם זֶה הָאשֶׁה אֲשֶׁר תַּקְרִיבוּ לִיִי בְּבְשִׁים בְּנִי שְׁנִד תְמִימִם שְׁנִים לִיוֹם עלְה תְמֵיד: במדבר כח ג

2. את הכבש אחד תעשה בבקר 2. אֶזּל וַיְּבֶּשׁ הַשְּׁנִי תַּעְשֶׁה בֵּין וְאַת הַבָּבָשׁ הַשְּׁנִי תַּעְשֶׁה בִּין הָאַרְבָיִם: במדבר כח ד

רבינו גרשום

אלא מעקדין אותו יד ורגל בלבד: אלא מעקרין אותו יד ורגל בלבד: משום בזיון קדשים. שלא יכפתוהו כולו כדרך שעושין בחולין: שהוא מהלך בחוקי המינין. שהן היו מצוין לכופתו כולו: דכפתיה בשיראי או בהוצא כולו: דכפוניה בשיו אי או בהוצא דדהבא וכפתיה כולו. למ״ד משום בזיון ליכא למ״ד משום חוקי מינין איכא: נותנים לחם הפנים בכניסתו. עד שיסדרו כל אחד ואחד כתיקנו על השלחן הפנים ואוו כוניקנו כל וושלחן וועל עם הסניפין שלו והבזיכין: ועל של זהב ביציאתו. כשהיו מוציאין אותו בשבת האחרת לחלקו בין הכהנים מניחיז אותו שם עד שיתחלק כולו: מפני שהוא מרתיח שיתחלק כולר: מפני שהוא מרחידה אותו של כסף וזהב מחמת החמה ומחמם את האברים ומפסידן: על קרן צפונית מערבית. שכך דינו לישחט בצפון: על טבעת שניה. היינו מעט משוך למערב משום יבעי נגד היום כדאמרי׳ בגמ׳: וכז של בין הערבים היה נשחט כו'. שנים ליום נגד היום נגד זריחת עמוד השמש:

הגהות הב"ח

(A) גמ' אחד של שיש ואחד של זהב על של שיש נוחנין לחם הפנים: (ב) מפרש ד"ה הז' נסלת וכו' סלת הס"ד ואח"ה מ"ה חביתין חביתי כ"ג: (ג) ד"ה במערבו וכו' מזרחית ד"ה ח' של שיש וכו' פתח ההיכל לחד של שיש ולחד של זהב וכוי: (ה) ד"ה שמעלין וכוי על של שיש וכשמגיע בהיכל:

פי' הראב"ד

גזברים חלוקים על ערך אמרכלין כגון י"ג גזברין היו תחת ששה אמרכלין דהיינו שנים גזברין לאמרכל אחד וגזבר אחד שנשאר תחת אמרכל ז' יכול להיות שהיה אותו הגזבר ממונה על ב׳ דברים שהיה אותו אמרכל די לו להיות עסוק בזה הגזבר לבד והאחרים היו כל אחד יכול לשמור ולהתעסק במלאכתו ב׳ גזברין. ובתוס׳ לא איירי בי״ג לשמור ולווונסק במלאכון ב גזברין. ובתוס' לא איירי כי"ג גזברין אלא י"ג בין כולם כדקתני בברייתא אלא דהתם לא איירי אלא בנ׳ מהם שהיו גם על ערכין יחרמות ממונים ובשביל כך אמרכליז היו ממונים על הגזבריז

דקתני בהדיא אבא יוסי בן חנן **תן** דקתני בהדיא אבא יוסי בן חנן [אומר] י"ג השתחוואות היו שם כנגד י"ג שערים ובשקלים [ירושלמי] קא דייק בגמ" דאבא יוסי בן חנן [היא] אמתניתין דשקלים ו הומן "יינ. השתוחהות היו שם כננו "יינ. שפו"ם ובשקרים ויושני התם אליכה דרבנן דלאו כנגד "ינ. שורים היו"ג השתחוחות דקתני "ינ. השתחוחות היו דאי כרבנן הא אמרינן דו' שערים היו ומשני התם אליכה דרבנן דלאו כנגד "ינ. שערים היו י"ג השתחוחות אלא כנגד "ינ. פרצות הרי מ"ש ה"ל להביא ראיה ממתניתן דאבא יוסי דסיל ד"ינ. טערים היה והי איכא תנא דאית ליה "ינ. דהכא איכא תנא דאית ליה חמשה ונראה - גדע"כ פי' דהך מסקנא דקא מסיק תלמודא וה"ק איכא תנא דאמר ח' ואיכא תנא דאמר ה' כלומר מזו הברייתא מוכיח דאיכא פלוגתא דתנאי בשערי העזרה כמה היו כיון דר' נתן קאמר די"ג היו מן הגזברין כנגד י"ג שערים מכלל

דת"ק פליג עליו ולא ס"ל שכל כך שערים היו לשם. ונהי נמי דלא מסתיימי מילתא דת"ק היכי ס"ל או ה' או ז' מ"מ כיון דקא חזי מתניתין דמדות דתנן ה' שערים היו בעזרה ולא ידעי אמאן קא רמייא. מש"ה מוקמי להתם מתניתין אליבא דת"ק דר' נתן כיון דלא דתיק פליג עליו ולא סייל שכל כך שערים היו לשם. ונחי נמי דלא סחתימי מילתא דתיק היכי סייל או ה" או ז' מ"א כיון דקא חזי מהניתין דמדות דתנן בריש מסכת מדות דה' שערים היו בעזרה ולא ידעי אמאן קא רמייא. מש"א מוקטי להתם מתניתין אור שה אפי לרבנן ורנגי ""ג שערים היו במקדש. וא"ת החם נמי תנן ""ג השתחואות היו במקדש וקאמר אבא יוסי כנגד ""ג שערים שבעורה היו מערים ביו בעזרה בדסוכת בירושלמי ד""ג השתחואות היו שם אפי לרבנן וכנגי ""ג שערים היו במקד או אותן השתחואות האו שה אפי לרבנן וכנגי ""ג שערים היו מערים היו בערים היו בערים היו בערים היו בערים היו בערים היו ובתר הכי ה" חור וסותם ג) כמ"ד ה" שערים היו ולשם בירושלמי ד"ג נוקי לה למתויתן דמדות האו א היו אותן השתחואות באותן י"ג שערים של עודה דקא שב כמו סתמא היא וא"כ האין יתכן לו דבריש מדות דסתם לן דו" שערים היו ובתר הכי ה" חור וסותם ג) כמ"ד ה" שערים היו ולשם בירושלמי ד"ג שערים היו ממונים במקד שהיו במקדש ולפ" שערים הוו לא הוו שהיו במקדש ולפ" ששרים בשקלים קא חשיב ש"א הוו ממונים וגם אות במקדש ולפ" שמער די העודה טפי מז' שערים אליבא דרבנן ואגן ז" בע" אבל ספי לא (אבל) אלא בפרצות עצמן היו משהחווים ועוד יש לתמוה דמשמע דכ"ע לא הוה יותר מ"ד. גוברין ובשקלים קא חשיב אלא ה" ממונים וגם אותם ממונים שמונים שמוכיר את שמם במסכת שקלים משנה את שמותם בתוחופת אושמא "ל תנא ושיים בשקלים אלא העיקר אבל הנהו הדומים הוו ב"ל וחלק בנפשו אין נראה יד ורגל להנהו דחוקים ואן נראה יד ורגל להנהו דחוקים האן ב"א בלאום והיותרות בפרך תכלת פירשו בשם ר" עקב ז"ל וחלק בנפשו אין נראה יד ורגל להנהו דחוקים ואון ב"ב"ל בלאם והוול ללבוש והתירתו לאום בלאים ויכול ללבוש ולהתכסות באותו טלית כל שעה דס"ל כיון דהתירתן תורה אין בו משום כלאים ויכול לבוש והירו משום בלאים וכול לבוש ולהתכסות באותו טלית כל שעה דס"ל כיון דהתרת מילי נינהו כגון תכלת אין בהם משום כלאים בלית פטורה ומשא כלל יש לו בענין זה כמו שכתבנו שם. עוד בפ"ד"א אחין דקא פליגי בור למינוק תאור לעות בו כי כמה שנויי דחוק דלית במור הווק הלו בשני דחיק אדלית בהו משר ב"ד"מ למעות בו כי כמה שנויי דחוק דלית בו הוול ללבוש והתירתו מילי נינהו למות מולו למות בו כי כמה שנויי דחוק דלית בהור משר כלל יש לו בענין זה כמו שכתבנו שם. עוד בפ"ד"א אמות בו ב"ד לאות לוות הוות הוות הוות הוות המשר בו כי מה שנויי

כיצד תמיד של שחר היה נשחם על קרן

צפונית מערבית על מבעת שניה ושל ביו

הערבים היה נשחם על קרן צפונית מזרחית על מבעת שניה: עשרה דברים יייאל

אלכסנדרום מוקדון את זקני הנגב אמר להן